

РЕШЕНИЕ

№ 4364

гр. София, 03.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 06.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **477** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр.чл.27, ал.6 от Закона за закрила на детето /ЗЗДет/.
Образувано е по жалба на Л. Л. Л. срещу Заповед №ЗД/Д-С-О-064/ погрешно в жалбата 094/ от 22.11.2019 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“-О., с която на основание чл.25, ал.1, т.2 и § 1, т.11, б.“в“ от ДР на ЗЗДет. и чл.27, ал.1 от с.з. е настанено временно детето Б. Н. Н., род. на 20.04.2007 г. в семейството на М. Б. Н.-негова леля до произнасянето на съда с решение по чл.28 от ЗЗДет. или промяна на обстоятелствата.

Жалбоподателката иска съда да постанови решение с което да отмени оспорената заповед, като незаконосъобразна. Твърди, че от момента на настаняване с Решение от 23.11.2018 г. по гр.д. № 12846/2018 г на СРС, пост. на основание чл.28 ал. 4 от ЗЗДет на детето Б. Н. Н., ЕГН [ЕГН] в семейството на М. Б. Н., негова леля по бащина линия, до подаването на жалбата до АССГ /16.12.2019 г., бел. на съдията/ ѝ е отказвано, без основателна причина, всякакъв контакт с детето. На 24.11.2019 г. посетила адреса, посочен в решението, за да си вземе детето, но нямало никой. Живущите в съседните апартаменти ѝ заявили, че не са виждали и не познават нейното дете, а познават само М. Н. и нейното дете, което сега било на 4-5 години. Твърди още, че детето не се гледа от лицето посочено в решението и на адреса посочен там, което по своята същност представлявало неизпълнение на съдебното решение. Липсва ли каквито и да е било доказателства за възможностите на лицето поело грижите за детето, неговите качества, морални и финансови възможности. С

оглед на това, счита, че детето не се отглежда от лицето, което е поело грижите, а от неговия баща. Вече близо две години била лишена от контакт със сина си, а сина ѝ от контакт с неговата родна майка, което представлявало грубо нарушение на нейните и на детето човешките права. С оспорената заповед, административният орган влизал в ролята на съда, който е единствено бил компетентен да определи, кой от родителите следва да упражнява родителските права. Към момента на издаване на оспорената заповед имало влязло в сила решение, с което родителските права спрямо детето ѝ били предоставени. Видно от мотивите към самата заповед, административният орган искал да игнорира едно съдебно решение до влизането в сила на друго решение за промяна в упражняването на родителските права. Липсвали каквито и да било данни, че без основателна причина трайно не е полагала грижи за детето. До 25.01.2018 г., когато детето ѝ било отнето принудително, само тя е полагала грижи за отглеждането и възпитанието му. Всички описани в заповедта „факти“ били само въз основа на твърденията на бащата, без да е извършена съответната проверка. Оспорва мотивите на адм.орган, че е налице адаптиране на детето към средата, в която е настанено. От получените от самата социална служба доказателства се установявало, че детето сега било във втори клас в частно училище в кв.П., без да са налице данни как детето се справяло с учебния материал. Необяснимо било защо детето през учебната 2019/2020 год. е втори клас, при положение, че детето бе записано от самия баща в Ливанското училище, още есента на 2017 год. във втори клас.

В о.с.з. пред АССГ, жалбоподателката лично моли за уважаването на жалбата ѝ, като излага, че според нея е налице промяна в обстоятелствата, която се изразявала в това, че като „се отглежда от Н.“, детето не е в добро емоционално и психическо състояние. От показаното от него на осъществената среща на 02.07.2020 г., чрез помощта на Социалните служби, детето било с влошена хигиена. Според нея имало и кожно заболяване, на което не било обърнато внимание, което сочело към незаинтересоваността на М. Н.. Тя не можела да отговори или не желала да отговори на въпросите на детето, свързани с училище. Това нейно поведение било престъпно и трябвало да бъде взето предвид. Исква детето да ѝ бъде върнато в най-кратък срок, за да може да се грижи за него адекватно, като негова майка. За уважаването на жалбата пледира и ѝ пълномощника ѝ-адв.Б., която акцентира, че от момента на настаняване на детето при неговата леля, нямало положителна промяна в състоянието му. По делото на 17.07.20 г. са постъпили писмени бележки, подписани лично от жалбоподателката, в която се преповтарят твърденията в жалбата и се коментират свидетелските показания.

Ответникът-директорът на Дирекция „Социално подпомагане“-О.-юрк.Д. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

Заинтересованата страна /ЗС/ Н. Б. Н. като баща, който не е с ограничени или отнети от родителски права и задължения спрямо малолетното дете Б. Н. Н., оспорва жалбата лично и чрез пълномощника си-адв.К.. Съображения за неоснователността на жалбата са изложени в депозираните по делото на 16.07.20 г. писмени бележки.

ЗС малолетното дете Б. Н. Н. се представлява от назначения му от съда процесуален представител по чл.29, ал.4 ГПК, вр.чл.144 от АПК-адв.Е. който депозира писмени бележки, че оспорената заповед е законосъобразна, мотивирана и постигаща целите си. От друга страна обаче счита, че по делото се установило, че много дълъг период от време-около две години майката и детето не са имали контакт помежду си. Затова счита, че съдът в пределите на настоящото съдебно производство следва да

постанови решение, с което на основание чл.33 от ЗЗДет. да измени оспорената заповед, като задължи отдел „Закрила на детето“ по адрес на семейството, в което е настанено детето, да осигури периодични срещи между детето и майката в контролирана среда в присъствието на съответния специалист-социален работник.

Прокурор от Софийската градска прокуратура, редовно уведомена не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорената заповед.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните по делото няма спор от фактическа страна, а се установява и от данните по преписката, че Б. е дете с майка Л. Л. Л., ЕГН [ЕГН] и баща Н. Б. Н., ЕГН [ЕГН]. Произходът на детето е установен с влязло в сила на 18.07.2013 г. Решение №985/14.06.2012 г. по гр.д.№3947/2011 г. по описа на Софийския апелативен съд, с което е признато за установено по иска с правно основание чл.41 СК /отм./, предявен от Н. Б. Н. против Л. Л. Л. за себе си и като законен представител на малолетния Б. Л. Л., че детето Б. Л. Л. е заченато и произхожда от Н. Б. Н.; Определено е детето да носи името Б. Н. Н.; Упражняването на родителските права е предоставено на майката Л. Л., като е определен режим на лични отношения с бащата.

Със Заповед № ЗД/Д-С-ЛЩ- 008/25.01.2018 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - район „Л.”, потвърдена с Решение № РД 22-РД06-0047/26.02.2018 г. на директора на РД „Социално подпомагане” С. - град е наредено временно настаняване на детето Б. в семейство на близки и роднини за срок от една година до произнасяне на съда с решение по чл.28 от ЗЗД.

Заповед № ЗД/Д-С-ЛЩ- 008/25.01.2018 г. е влязла в сила на 23.10.2019 г., когато с решение по адм.д.№2470/2019 г. на ВАС е потвърдено Решение №7041/27.11.2018 г. на АССГ по дело №3167/2018 г., III о., 13-ти с-в, с което е отхвърлено оспорването на Л. Л. срещу заповедта

С Решение №544364/23.11.2018 г. по гр.дело №12846/2018 г. на Софийския районен съд, по молба на ДСП О., на основание чл.28, ал.4 от ЗЗдет. детето Б. е настанено в семейството на близката М. Б. Н., за срок от 1 година от постановяване на решението /до 23.11.2019 г./ Решението е влязло в сила на 07.05.2020 г., когато е оставено в сила с неподлежащо на обжалване решение по гр.д.№3150/2019 г. на СГС, II брачен въззивен състав.

Видно от мотивите към решението, по делото се представени и обсъдени доказателства, които са представени и приети и в настоящото съдебно производство. В съответствие с приетите по делото доказателства, отношенията между родителите на детето Б. са конфликтни от самото му раждане, като майката оспорила припознаването на детето от бащата Н. Б. Н., което наложило последният да предяви иск за установяване на произхода на детето от себе си. И след установяването по исков ред на бащинството на детето, бащата не е осъществявал нормални контакти с детето, предвид поведението на майката. С оглед годината на раждане на детето Б., той е подлежал на задължително обучение като ученик в първи клас през учебната 2014/2015 г. Детето е било записано като ученик в първи клас на 121 СОУ „Г. И.“, [населено място], като по повод декларация на Л. от 06.11.2014 г., директорът на

същото училище провел разговори с класния ръководител на малолетния Б., както и възпитателя от следобедните занимания, като възложил на заместник директора да проучи случая и да наблюдава по-нататъшната работа с детето. Като вероятен извършител на агресията срещу малолетния бил установен М. М. Б., ученик в трети клас в същото училище, който поради установени агресивни прояви на 13.10.2014 г. бил преместен и вече не бил ученик в това училище. Според справката, ученикът Б. Н., записан в дневна форма на обучение в първи „в“ клас в посоченото училище, за учебната 2014/2015 г. допуснал 85 неизвинени отсъствия за периода 17.11.2014 г. - 09.12.2014 г., а като лице, упражняващо родителски контрол спрямо този ученик е посочена Л. Л.. Липсват данни детето да е посещавало това учебно заведение след 10.12.2014 г. Липсват данни за обучение на детето Б. и през учебната 2015/2016 г. в това или в друго учебно заведение. През учебната 2016/2017 г. малолетният бил записан като ученик в първи клас на Ливанско училище „Д. Х. Д.“, [населено място], редовна форма на обучение. Детето Б. постъпило в това учебно заведение през месец септември 2016 г., като при него били установени специални образователни потребности, което обстоятелство не се приемало от майката. Поради това, при започване на учебната година, с детето се работело индивидуално и постепенно нещата се нормализирали, когато през месец октомври детето започнало да отсъства за по няколко дни седмично, за което майката представяла извинителни бележки. В началото на месец декември, същата година, с общи усилия на педагогическия персонал в училището, лекар и ръководство, детето успешно се социализирало и дори излизало в междучасията да си играе с другите деца. След коледната ваканция, от месец ягуари 2017 г. детето престанало да идва на училище и не се явило на тестовете за срочни оценки по всички предмети. По този повод ръководството на учебното заведение се свързало с майката за съдействие и среща и тя обещала да дойде в училище, но не изпълнила обещанието си. Детето също не се върнало в училище. След това детето започнало да се явява епизодично, като майката и бабата обяснявали, че е болно. Разговорите, проведени с майката и бабата останали без резултат. След пролетната ваканция, майката променила поведението си, като започнала да укорява ръководството на училището за идвания на социални работници в училище и провеждани разговори със сина й, без такива действия реално да са били осъществени. Тя не реагирала и на молбата на ръководството да праща детето на училище, за да положи поне годишните изпити, от който момент детето почти не посещавало занятия. Поради така създадената ситуация и допуснатия голям брой отсъствия - 112 извинени и 469 неизвинени отсъствия и поради липсата на оценки по изучаваните предмети, Б. Н. не успял да завърши първи клас.

Във връзка поведението на майката и необходимостта от задължително обучение на детето, на Л. били давани задължителни предписания от страна на ДСП „Л.“, а именно: 1. Да се въздържа от всякакви действия, които имат вредно въздействие върху здравето и психичното развитие на детето, както и да не го поставя в конфликт на лоялност между родителите му и значимите за него възрастни; 2. Да предприеме незабавни действия за осигуряване на образователните потребности на детето ; 3. Незабавно да предприеме действия за задоволяване на здравните потребности на детето и представи в социалната служба писмена информация от личния лекар на детето за състоянието му; 4. Да сътрудничи на Отдел „Закрила на детето“ при тази социална служба и да осигурява 2 пъти месечно срещи с детето Б. и 5. Да посещава социална услуга за оказване на психологическа подкрепа с цел недопускане на

увреждане на психоемоционалното развитие на детето и подобряване на комуникацията между родителите.

С писмо на РУО-С.-град, от 14.11.2017 г., на Л. са дадени подробни разяснения във връзка преместването на ученици от първи до четвърти клас от едно училище в друго, като е посочено, че ученикът продължава обучението си в следващия клас в новото училище, при положение, че успешно е завършил предходния клас. Липсват данни за обучение на детето през учебната 2017/2018 г. в друго учебно заведение.

За детето Б. от социалните служби е открит случай от 2014 г., предвид съобщеното от бащата, че майката препятства контактите му с него. През целия период, от 2014 г. до изземването на детето от майката през месец януари 2018 г., социалните служби не са могли да установят контакт с детето и да осъществят посещение в дома му. С оглед факта, че детето не е завършило първи клас от задължителното си обучение през учебната 2014/2015 г., както и през учебната 2016/2017 г., работата по случая била продължена. Съобразно представените работни протоколи, протоколи за оценка на случая, доклади и други подобни, въпреки предприетите действия, в това число дадените на майката задължителни указания, тя продължила да не съдейства за осъществяване на контакти на детето с бащата за нормалното обучение и социализация на детето, нито посещавала предписаната ѝ социална услуга. На 27.09.17 г. бащата съобщил за получено от майката съобщение, с което го уведомявала, че е купила нови дрехи за погребение на детето, което ще хвърли петия етаж. Впоследствие, на междуинституционална среща било взето решение за извеждане на детето от семейната среда на майката и за неговото настаняване в семейството на близки.

За това поведение на майката е сезирана както полицията, така и Софийската районна прокуратура. Малолетният бил поставен под полицейска закрила, считано от 25.01.2018 г., като с посочения протокол е предаден на своята леля М. Б. Н. на същата дата в 20 часа, като от тази дата се отглежда в нейното домакинство, с активното съдействие на бащата.

Предвид това поведение на майката, временно, по административен ред, със Заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-008/25.01.2018 г. на Директора на ДСП Л., било допуснато спешното настаняване на малолетния Б. Н. Н. в семейството на неговата леля по бащина линия М. Б. Н. до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от Закона за закрила на детето.

За случилото се на посочената дата, Л. потърсила съдействие то Софийския районен съд по реда на Закона за защита от домашното насилие, като твърдяла, че бащата влязъл с взлом в жилището ѝ и насилствено отвел детето им Б.. По молбата ѝ било образувано гражданско дело № 7530/2018 г. по описа на СРС. Производството по делото е приключило с постановяване на отказ за издаване на заповед за защитата на Л..

В съответствие с представеното по делото постановление от 19.02.2018 г. на СРП по прокурорска преписка № 39216/2017 г., поведението на майката, довело до описаното състояние на детето Б. не осъществява от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 182, ал. 1 от НК, като е постановен отказ да се образува наказателно производство срещу Л. на това основание.

Видно от Епикриза, изготвена от УМБАЛ „А.“, Клиника за детска психиатрия „С. Н.“, при детето Б. се установявала ясно изразена езикова проблематика на фона на неравномерен психологически профил и общо функциониране в рамките на лека степен на изоставане, като социо-комуникативните

затруднения при детето се обясняват с изразени затруднения в развитието на речта и недостатъчен социален опит, като неблагоприятно отражение върху общите постижения има липсата на системно и последователно обучение. Общата езикова компетентност е значително по-ниска от очакваната за възрастта и с нисък показател, спрямо общото познавателно развитие. Проследяването на свързан текст по вербално-слухов път също било затруднено. В експресивен план се регистрирали тежки говорни нарушения-речевата продукция е артикулационно и граматически незряла. При детето са занижени способностите за възприемане на причинно-следствени и логически връзки. То може адекватно да съотнася слухово подадени фрази с картини, действия и елементарни субектно-обектни отношения. Вербално слуховото разбиране на кратка история при Б. буквално, съотнасял подадени фрази с отделни картини и моменти от сюжета и макар отговорите му да са непълни и семантично опростени, те илюстрират относително адекватно възприемане на значимите ситуации. Спонтанната реч се отличавала с несъгласуване между думите в граматичен план, неточна употреба на глаголи и граматични връзки. При детето формулирането на свързан разказ ео недостъпно към момента на изследването, като се открояват затрудненията, свързани с предучилищната зрялост, които оказвали отражение върху механизмите на формиране на четене и писане.

От приложените и приети план за действие, писма на ДСП „О.“ и ДАЗД, удостоверение от АИППМПОМ Б. д-р А. Н. Е., направление за ползване на социални услуги от 04.02.2020 г., удостоверение за завършен първи клас, издадено на 31.05.2019 г. на детето Б. от Частно училище „Изгрев“, удостоверение за завършен втори клас, изд. на 01.06.20 г. от същото училище, се установява, че през учебните: 2018/2019 г. и 2019/2020 г. детето Б. е завършило първи и втори клас в Частно основно училище „Изгрев“ с добър успех. Майката Л. Л. е клинично здрава, в добро общо състояние, без оплаквания, с нормален психичен статус, като не са й давани направления за психиатър.

Междувременно, срокът на допуснатото по съдебен ред настаняване на детето в семейството на неговата леля по бащина линия изтекъл, като при последващо социално проучване на положението му, било установено, че към този момент не е възможна реинтеграция на детето в семейството на майката. Последната отказва да предприеме каквито и да е действия за повишаване на родителския си капацитет и не съдейства на социалните служби, като родителският ѝ модел остава непроменен. Поради това, на при преглед на плана за действие, касаещ детето Б. са набелязани конкретни цели, касаещи осигуряване на безопасна среда за детето, задоволяване на неговите здрави и образователни потребности, повишаване на неговата самооценка и подобряване на модела на поведение, провеждане на срещи и домашни посещения за проследяване на качеството на полаганите от лелята грижи за детето и изследване на нагласите и капацитета на бащата с цел бъдещата му интеграция в семейната среда, както осъществяване на срещи между детето и майката в контролирана среда, след заявено желание от нейна страна. В тази насока е писмо на ДАЗД адресирано до Л..

Съставен е Социален доклад № СЛ/Д-С-О/329-044 / 22.11.2019 г., в който е

изложена фактичката обстановка. Изложено е, че по представен от лелята, при която е настанено детето-г-жа Н., документ и от фондация "Асоциация А." е И. №К-81 от 02.04.2018г., за това, че детето е ментално ретардирано, като се посочва, че поведението на Б. отговаря на дете в много по-ранна календарна възраст, ненадвизаваща 2-4 години детето е било изслушано в „синя стая“. Въпреки съдебната забрана майката на детето- Л. Л. да не присъства на изслушването, същата не само нарушила заповедта, но създавала обстановка, в която проявила физическа и словесна агресивност, като удряла по вратите на сградата и крещяла да ѝ върнат детето. Вследствие на това, служителите били принудени да потърсят съдействието от полицията, с помощта на които майката била отведена.

На 26.11.2018 г. в ОЗД към ДСП-О. постъпило съобщението, че с Решение №544364/23.11.2018 г. на СРС детето Б. Н. Н. се настанява в семейството на М. Б. Н., с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] за срок от една година, считано от постановяване на решението /до 23.11.2019г./. На 29.01.2019г. г-жа Л. посетила ОЗД към ДСП-О., като споделила, че не е запозната със съдебното решение за настаняване на детето, поради което ѝ бе предоставено копие от същото. Въпреки предоставеното съдебно решение майката заявила, че желае ОЗД към ДСП-О. да ѝ съдейства, като ѝ върне детето, в противен случай ще дойде в Отдела с полицейски органи, както и ще обяви детето за издирване. В хода на разговора майката информирала, че бащата преди да вземе детето е negliжил неговите физически и емоционални потребности, но въпреки това тя не била ограничавала контактите на детето с него. Л. Л. отказала да подпише протокола съдържащ гореизложената информация.

На 07.02.2019 г. майката отново посетила ОЗД към ДСП-О., като заявила, че желае детето да ѝ бъде върнато. Социален работник за пореден път я консултирал, като я информирал каква е процедурата за бъдеща реинтеграция на детето в биологичното му семейство, но г-жа Л. заявила, че няма да си тръгне, докато детето Б. не ѝ бъде предадено. Предвид физическата агресивност и лабилно поведение, което проявявала майката, служителите на ОЗД към ДСП-О. отново потърсили съдействие от органите на реда.

В социалния доклад е изложено още, че момента на изготвянето му майката Л. Л. и бащата Н. Н. водят дело за промяна в упражняването на родителските права. Отразено е, че при проведените посещения от социален работник на адреса, на който е настанено детето, а именно при г-жа Н.-леля на детето по бащина линия, се установило, че същата ежедневно полага грижи за развитието на детето, всеки ден от сутринта до 14 ч. Б. посещава учебни занятия. След 14 ч., според деня, детето посещава логопед /два пъти седмично/, ресурсен учител /два пъти седмично/ и психолог на частна практика /един път седмично/. Г-жа Н. съобщила и, че води детето на разходка сред природата и на екскурзии в страната. В доклада е отразено, че детето е във видимо добро психично здраве. По наблюдение на социалния работник Б. се чувства спокоен и социализиран към обществото и общността. Детето категорично заявило, че желае да остане при своята леля по бащина линия. При детето се забелязват значителни прогресивни промени в здравословното

му състояние, изразяващи се в подобрене на социалните му контакти, по-общителен и отворен към света. Б. показвал съществена градивност в когнитивното си състояние, изразяващо се в подобрене на познавателните и разказвателни способности. По време на срещата малолетното дете е било спокойно и осъществявала контакт, а като се потърсел такъв от него, то се усмихвало. Наблюдавала се силна привързаност към г-жа Н. и нейното малолетно дете М.. Към момента лелята се справяла отлично с грижите за отглеждането на детето и не споделяла за проблеми. На 04.11.2019 г. в ОЗД към ДСП-О. постъпило становище от ОЗД към ДСП-Л. по повод провеждане на мултидисциплинарна среща по Координационния механизъм за взаимодействие, в което са информирали изготвилния социалния доклад служител, че майката не е подала до този момент заявление за ползване на социална услуга, както и че от м. април, 2019г. същата не е посещавала ОЗД-Л.. Предвид изложените обстоятелства становището на ОЗД към ДСП-Л. било, че следва настаняването на детето при неговата леля по б.л. да бъде продължено. Същият ден била проведена мултидисциплинарна среща по Координационния механизъм за взаимодействие, на която било взето решение да бъде издадена заповед за продължаване настаняването на детето при неговата леля по б.л. - М. Н., тъй като съдебната заповед, с която е настанено детето в семейството на лелята по б.л. изтича на 23.11.2019 г.

Въз основа на изготвения социален доклад е издадена оспорената пред съда заповед- Заповед №ЗД/Д-С-О-064/т 22.11.2019 г. от директора на Дирекция „Социално подпомагане“-О.. С нея на основание чл.25, ал.1, т.2 и § 1, т.11, б.“в“ от ДР на ЗЗДет. и чл.27, ал.1 от с.з. е настанено временно детето Б. Н. Н., род. на 20.04.2007 г. в семейството на М. Б. Н.-негова леля до произнасянето на съда с решение по чл.28 от ЗЗДет. или промяна на обстоятелствата.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит свидетеля-М. Б. Н.-лелята на детето Б., при която то е настанено. Показанията си свидетеля отразяват фактите с логическа последователност. Не са самоцелни, нито отразяват тенденция да обслужват единствено тезата на бащата на детето като заинтересована страна в съдебното производство. По същество те изцяло подкрепят установената по делото фактическа обстановка. Следователно налице е основание за съдебното им кредитиране, като достоверни.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган директорът на дирекция Социално подпомагане-О. по настоящия адрес на детето, съгласно, чл. 27, ал.1 ЗЗДет., в предвидената от закона писмена форма, като съдържа необходимите реквизити. Заповедта е мотивирана, като в нея са посочени фактическите основания и правни основания за издаването ѝ. Към мотивите на издателя на акта са асоциирани и констатациите, съдържащи се в Социален доклад № СЛ/Д-С-О/329-044 / 22.11.2019 г., чрез изричното препращане към него. В социалния доклад са изяснени релевантните по случая фактите, описани са събраните доказателства, направените констатации и изводи, като е направена препоръка за последващи действия.

Спазени специфичните за административното производство по издаване на оспорената заповед изисквания. Социалният работник е извършил проучване и оценка, събрал е необходимата информация от семейството, изготвен е доклад, проведена са срещи, тъй като срокът за настаняване на детето Б., определен с Решение №544364/23.11.2018 г. по гр.дело №12846/2018 г. на Софийския районен съд изтича на 23.11.2019 г.

Оспорената заповед е издадена и при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта му, по следните съображения:

В съответствие с конституционно прогласения принцип, децата са под закрила на държавата и обществото наред със семейството и майчинството - чл. 14 от Конституцията. В дейността по неговото реализиране участват както органи, институции на изпълнителната, така и на съдебната власт. Не съществува конституционна норма, която да постановява, че интересите на децата следва да се защитават само и единствено от родителите, както всеки от тях намери за добре. Обратно на доводите на жалбоподателката в о.с.з. на 06.07.20 г. /отразени в съд.протокол/, че „страната, държавата и социалните не може да бъдат част от проблемите в едни семейни отношения“, Държавата е оправомощена да се намеси, когато това се налага от особени обстоятелства, налагащи защитата на децата, вкл. и от техния/те родител/и.

Според чл. 3 от Конвенцията за правата на детето /Приета от ОС на ООН на 20.11.1989 г. Ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г. - ДВ, бр. 32 от 23.04.1991 г., обн., ДВ, бр. 55 от 12.07.1991 г., в сила от 3.07.1991 г./, висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи и затова държавата е задължена да осигури на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законните настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел е необходимо да предприеме необходимите законодателни и административни мерки

В случая чрез предприетата мярка по чл.25, ал.1, т.2 ЗЗДет. е постигната целта на чл. 3, ал. 1 да бъдат защитени интересите на детето, които имат приоритет пред желанията и интересите на родителя.

В чл. 4 от ЗЗДет. са регламентирани мерките за закрила като в ал. 1 са изброени тези от тях, чрез които се осъществява закрилата. В чл. 4, ал. 1, т. 2 е предвидено настаняване в семейство на роднини или близки.

Наличието на предпоставките, пораждащи правомощието на органа да издаде заповед по чл.25, ал.1, т.2 ЗЗедт. и § 1, т. 11, б. "в" от ДР на ЗЗДет. са установени с влязъл в сила административен и съдебен акт /коментирани по-горе от съда/. Правомощието на ответника да издаде процесната заповед на същото правно основание, с която продължава срока на мярката, произтича от липсата на промяна на обстоятелствата, което категорично се установи по делото. Жалбоподателката отказва да предприеме каквито и да е действия за повишаване на родителския си капацитет и не съдейства на социалните служби, като родителският ѝ модел остава непроменен. Така установените основания не се променят от факта, че ответникът се е позовал

допълнително на висящо производство за промяна в упражняването на родителските права. Последното е в контекста на посочената в заповедта цел „осуетяване въвличането на детето в съществуващия между родителите конфликт“, което също обезпечават интересите на детето.

Съдът не се съмнява в това, че и двамата родители-майка /жалбоподателката по делото/ и бащата /ЗС в съдебното производство/ обичат своето малолетно дете Б., род. на 20.04.2007 г. В съответствие с установените факти, изглежда майката да е субективно убедена, че докато детето е живееело с нея и тя е полагала грижи за отглеждането и възпитанието му-25.01.2018 г. /когато ѝ е принудително отнето/, е направила най-доброто за благосъстоянието му. В действителност обаче именно установените по делото факти сочат, че поведението на майката е поставило детето в риск за неговото психическо, интелектуално и социално развитие.

Следва да бъде посочено /макар и извън предмета на делото/ по повод установените факти за липса на контакт през продължителен период от време между майката и детето, че съдът счита за дължимо с оглед интересите на детето осъществяването на срещи между майката и детето в контролирана среда, при заявяване на желание от нейна страна. Правното основание по чл.33 от ЗЗдет. на което се позовава назначеният от съда процесуален представител на детето-адв.Е. обаче е неприложимо в пределите на съдебния административен процес по оспорване на издадената на основание чл.25, ал.1, т.2 и § 1, т. 11, б. "в" от ДР на ЗЗдет. заповед. Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 ЗЗдет, приемното семейство и семейството на роднини или близки са задължени да дават сведения на родителите за детето и да им съдействат за личните им отношения с него. Ако такива отношения са в интерес на детето, районният съд се произнася по техния режим с определение. Определението по ал. 1 може да се обжалва по реда на Гражданския процесуален кодекс от родителите, детето, прокурора, дирекция "Социално подпомагане", семейството на роднини или близки или приемното семейство. По изложените съображения съдът намери, че при издаване на оспорената заповед не е осъществено основание по чл.146 АПК за нейната отмяна и отхвърля неоснователната жалба.

С решението разноси не следва да се възлагат /чл.172а, т.7 АПК/. Правото на разноси е възникнало за ответника и ЗС Н. Б. Н., но до изтичането на преклузивния срок-приключване на устните състезания по делото, правото не е упражнено-не е поискано тяхното присъждане /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 23- състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Л. Л. срещу Заповед №ЗД/Д-С-О-064 от 22.11.2019 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“-О., с която на основание чл.25, ал.1, т.2 и § 1, т.11, б.“в“ от ДР на ЗЗдет. и чл.27, ал.1 от с.з. е настанено временно детето Б. Н. Н., род. на 20.04.2007 г. в семейството на М. Б. Н.-негова леля до произнасянето на съда с решение по чл.28 от ЗЗдет. или

промяна на обстоятелствата.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: